

Arrest

nr. 77 884 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat P. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart geboren te zijn in Bagdad. U zou samen met uw ouders van kleinsaf aan woonachtig zijn geweest in Nasseriyah, in Zuid-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. U zou geen beroep hebben uitgeoefend in Irak. Uw broer (S.H.A.al-J.) zou rechter zijn geweest op de rechtbank van Nasseriyah bij de dienst burgerlijke stand. Hij zou met uw schoonzus en zijn zoons in uw ouderlijk huis in Nasseriyah hebben gewoond. In 2007 zouden leden van de radicale sjiitische militie 'al Sadr' in politievoertuigen naar jullie thuis zijn gekomen. Ze zouden uw broer en zijn oudste zoon hebben meegenomen. Uw broer zou sinds zijn ontvoering zijn verdwenen. Uw neef zou zijn vermoord en zijn lijk

werd achtergelaten. Uit woede zou u tijdens het dodengebed voor uw neef in een soennitische moskee uw ongenoegen hebben geuit jegens de sjiitische politieke leiders Mohamed Bakr al-Hakim van het SCIRI (Hoge Raad van de Islamitische Revolutie) en Moqtadar al-Sadr van de radicale sjiitische milities 'al Sadr'. U zou hen verantwoordelijk hebben gesteld voor de ontvoering van uw broer en de moord op uw neef. Onbekenden zouden uw kritiek hebben gemeld op de bureaus van deze sjiitische leiders. Sindsdien zou ook u worden gevisieerd door sjiitische milities. Zo zou een politie-eenheid uw ouderlijk huis in uw afwezigheid zijn binnengevallen op zoek naar u. Uit angst voor vervolging door sjiitische milities zou u naar uw neef in Bagdad zijn gevlucht. U zou er ongeveer twee maanden in de wijk 'Ahdamiyah' hebben gewoond. Sjiitische milities zouden een aanslag hebben gepleegd op uw ouderlijk huis in Nasseriyah. Niemand zou op dat moment thuis zijn geweest. Uw schoonzus zou met haar twee andere zonen zijn ingetrokken bij haar familie in Nasseriyah. Haar jongste zoon zou tijdens uw verblijf in Bagdad door onbekenden op straat zijn doodgeschoten.

U zou beslist hebben Irak te verlaten en zou naar Zweden zijn gereisd. U vroeg er op 14 juli 2007 asiel aan. In 2009 werd uw asielaanvraag afgewezen door de Zweedse asielinstanties. U zou nog tot mei 2010 in Zweden hebben verbleven.

Vervolgens zou u naar België zijn gereisd waar u op 26 mei 2010 asiel aanvraagde. Op 5 augustus 2010 werd u op basis van het Dublinverdrag door de Belgische asielinstanties naar Zweden terug gestuurd. Tijdens uw verblijf in Zweden zou u op 21 oktober 2010 zijn geïnterviewd door de Iraakse TV-zender 'al Sharqia'. U zou tijdens het interview de Iraakse Eerste Minister Nour al-Maliki verantwoordelijk hebben gesteld voor de verdwijning van uw broer en de moord op zijn oudste zoon. De Minister zou immers indirect steun verlenen aan de milities 'al Sadr' die uw broer zou hebben ontvoerd en uw neef vermoord.

Op 27 oktober 2010 zou u door de Zweedse autoriteiten naar Irak zijn gerepatrieerd. Bij aankomst op de luchthaven van Bagdad zou u zijn gearresteerd door de Iraakse politie en overgebracht naar de gevangenis van 'al Doura' in Bagdad. U zou zijn beschuldigd van het uiten van kritiek op Nour al-Maliki in het interview met 'al Sharqia'. Een officier zou u verteld hebben dat Nour al-Maliki een rechtszaak tegen u zou hebben aangespannen en dat u nog een dagvaarding zou ontvangen voor een verschijning voor de rechtbank. Na 1 dag opsluiting zou u zijn vrijgelaten. U zou opnieuw zijn ingetrokken bij uw neef in 'Ahdamiyah' in Bagdad. U zou er tot 18 februari 2011 hebben gewoond. Gedurende die periode van ongeveer vier maanden zou u geen problemen hebben ondervonden in Bagdad. U zou ook geen nieuws hebben ontvangen over de rechtszaak die Nour al-Maliki tegen u zou hebben aangespannen. Ook zou u geen dagvaarding van de rechtbank hebben ontvangen. Wel zou u verschillende keren een paspoort hebben aangevraagd bij de Dienst Paspoorten van Nasseriyah en dit zou u telkens zijn geweigerd. De Dienst Paspoorten zou u hebben meegedeeld opdracht te hebben gekregen van het kabinet van Nour al-Maliki u een reisverbod op te leggen vanwege uw omstreden interview met 'al Sharqia'. Door dit reisverbod zou u zich niet meer veilig hebben gevoeld in Bagdad en beslist hebben Irak opnieuw te verlaten. Op 18 februari 2011 zou u met een vervalst Iraaks paspoort Syrië zijn ingereisd. Vervolgens zou u naar België zijn doorgereisd waar u een tweede asielaanvraag indiende op 20 juni 2011.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u uw uw asielrelaas in hoofdzaak baseert op de ontvoering van uw broer en de moord op zijn twee zonen, door sjiitische milities. U verklaarde dat uw broer door 'al Sadr' zou zijn ontvoerd omdat hij rechter was én soenniet (zie gehoorverslag CGVS, p. 1, p. 2, p. 5). Echter, het is frappant dat u geen enkel bewijsstuk kan voorleggen aangaande uw broer en aangaande zijn beroep als rechter in Nasseriyah. Uw uitleg, als zou uw broer een bekende naam hebben als rechter is niet afdoende (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Integendeel, precies daarom kan het voor u niet zo moeilijk zijn om in dit verband enig begin van bewijs neer te leggen. U verklaarde zelf dat de identiteitskaart van uw verdwenen broer en zijn werkpasjes als rechter bij uw schoonzus in Nasseriyah liggen. U zou deze documenten niet hebben kunnen meenemen doordat u hals over kop uw land heeft moeten verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze uitleg is niet overtuigend. Immers, zowel voor de Zweedse als de Belgische asielinstanties haalde u de ontvoering van uw broer als rechter en de moord op zijn zoons aan als hoofdaanleiding van uw vlucht uit Irak. Zo zou uzelf in het vizier zijn gekomen van sjiitische milities nadat u openlijk de sjiitische politieke leiders verantwoordelijk zou hebben gesteld voor de ontvoering van uw broer en de moord op zijn zoons. Uw huis werd binnengevallen door sjiitische milities waardoor u Irak heeft moeten verlaten en naar Zweden bent gevlucht. Na uw terugkeer naar Irak zou u in aanvaring zijn gekomen met de Eerste Minister Nour al-Maliki omdat u hem tijdens uw verblijf in Zweden voor de Iraakse TV-zender 'al Sharqia' persoonlijk verantwoordelijk zou hebben gesteld voor de ontvoering van uw broer en de moord op zijn zoons (zie

gehoorverslag CGVS, p. 4- 8). In het licht van voorgaande is het zeker niet onredelijk van u te vragen dat u in dit verband enig begin van bewijs zou neerleggen, te meer de nodige stukken zich nog bij uw familie in Irak zouden bevinden. Vermits de verdwijning van uw broer al dateert van 2007, u intussen zelfs vanuit Europa bent teruggekeerd naar Irak, is het niet ernstig te stellen dat u geen enkel bewijsstuk zou hebben kunnen bekomen.

Zo ook verklaarde u bij de Iraakse autoriteiten klacht te hebben neergelegd tegen de ontvoering van uw broer en dat er een afschrift van deze klacht waarschijnlijk bij uw schoonzus in Nasseriyah zou liggen. Ook zou u over een overlijdensakte hebben beschikt van uw vermoorde neef, waarvan u stelt het origineel te hebben voorgelegd aan de Zweedse asielinstanties (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het feit dat u van beide documenten in België geen afschrift, zelfs geen kopie, kan voorleggen op het CGVS is andermaal frappant en doet toch enige twijfels rijzen omtrent uw vluchtrelaas en de vrees die u inroept ten aanzien van sjiitische militieën.

Dient tevens aangestipt dat u verklaarde tijdens uw verblijf in Zweden een interview te hebben afgelegd voor de Iraakse TV-zender 'al Sharqia' waarin u Nour al-Maliki persoonlijk verantwoordelijk zou hebben gesteld voor de ontvoering van uw broer en moord op zijn zoons. U verklaarde door dit omstreden interview na uw repatriëring door de Zweedse autoriteiten naar Bagdad problemen te hebben gekregen met Nour al-Maliki. Zo zou hij u in de gevangenis hebben laten opsluiten en u na één dag hebben vrijgelaten in afwachting van uw dagvaarding voor de rechtbank. Hij zou een rechtszaak tegen u hebben aangespannen vanwege uw beschuldigingen aan zijn adres in het interview met 'al Sharqia' (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Echter, ook in dit verband bleek u niet in staat enig begin van bewijs voor te leggen van uw interview voor 'al Sharqia', noch van uw arrestatie, noch van de rechtszaak die tegen u werd aangespannen door niemand minder dan de Iraakse Eerste Minister. U beweerde ondermeer via het internet contact te hebben gelegd met de zender om een kopie van uw interview te verkrijgen wat niet is gebeurd. Ook van deze poging om een kopie van het interview te krijgen kon u geen enkel bewijsstuk voorleggen. Vervolgens is het opmerkelijk dat u plots verklaarde dat 'al Sharqia' uw interview niet heeft bewaard (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), dit terwijl alle media normaliter een eigen beeldarchief hebben. Dat u in dit verband niets kan neerleggen doet ook de nodige vraagtekens plaatsen bij het door beweerde en omstreden interview dat u zou hebben gegeven.

Vorst is het zeer merkwaardig dat u enerzijds bij aankomst in Irak (na repatriëring) onmiddellijk op bevel van de Eerste Minister zou zijn gevangengezet maar reeds een dag later kon beschikken. Er bleek wel sprake te zijn van een officiële aanklacht en een nakend proces maar gedurende uw verblijf van vier maanden in Bagdad heeft u geen enkel nieuws meer ontvangen - zelfs geen dagvaarding - omtrent de vermeende rechtszaak die de Eerste Minister tegen u zou hebben aangespannen. Dit ondanks uw bewering dat de officier van de gevangenis waar u één dag zou zijn opgesloten u zou hebben laten weten op korte termijn bericht te zullen ontvangen betreffende de datum van uw verschijning voor de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Dat u gedurende al die tijd met rust werd gelaten kan er enkel op duiden dat er aan dit incident door de autoriteiten weinig of geen belang wordt gehecht, of dat het incident zich niet alsdusandig heeft voorgedaan.

Vervolgens dient opgemerkt dat u ter staving van uw identiteit een Iraakse identiteitskaart en een (verlopen) paspoort neerlegt. Blijkt echter dat deze documenten telkens een ander geboortejaar opgeven: namelijk (1 januari) 1962 volgens uw identiteitskaart en 1961 volgens uw paspoort. Nochtans verklaarde u tegenover de Belgische asielinstanties op (19 maart) 1965 te zijn geboren (zie gehoorverslag CGVS, p. 1). Hiermee geconfronteerd gaf u de uitleg dat op uw oude identiteitsdocumenten die u in ruil voor uw nieuwe heeft moeten inleveren het geboortejaar 1965 vermeldt staat, op basis van een schatting van uw leeftijd. Bij de aanvraag van uw nieuwe identiteitsdocumenten zou een dokter van een medisch comité van de administratie u ouder hebben geschat en geboortejaar 1962 hebben geregistreerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is zeer merkwaardig dat uw leeftijd niet op basis van uw geboorteakte maar door een schatting is bepaald door de Iraakse administratie. Immers, uzelf verklaarde in Bagdad te zijn geboren (zie gehoorverslag CGVS, p. 1) waardoor dient aangenomen te worden dat de Iraakse administratie in het bezit is van uw exacte geboortegegevens. Overigens biedt uw verklaring nog steeds geen uitleg voor het feit dat er in uw paspoort nog een ander geboortejaar staat vermeld en voor het feit dat er in een terugkeerdokument van de Zweedse asielinstanties 1966 staat vermeld als geboortejaar. Uw uitleg, als zouden de Zweedse asielinstanties zich hebben vergist (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) is verre van geloofwaardig. Wat uw geboorteplaats betreft, verklaart u in Bagdad te zijn geboren, terwijl uw identiteitskaart Nasseriyah (provincie Thiqr) vermeldt en op uw paspoort Basra staat geschreven. Bovenstaande vaststellingen roepen ernstige vragen op omtrent uw verklaringen aangaande uw persoonsgegevens, alsook omtrent de authenticiteit van de door u voorgelegde identiteitsdocumenten. Bovenstaande vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Rekening houdend met alle bovenvermelde opmerkingen heeft u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk gemaakt en kan u de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend.

De overige door u neergelegde stukken kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Het gaat hier om foto's van een uitgebrand huis maar hieruit kan niet worden afgeleid dat het om een aanslag zou gaan gaat tegen uw huis in Nasseriyah gepleegd door sjiitische milities zoals u beweerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook legde u een CD-rom neer met foto's van de begrafenisplechtigheid van de jongste zoon van uw broer die op straat in Nasseiryah zou zijn doodgeschoten gedurende uw verblijf in Bagdad (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook uit deze CD-rom kan niet worden afgeleid dat uw neefje in de door u opgegeven omstandigheden om het leven is gekomen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiitische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Het aantal incidenten waarbij burgers het slachtoffer worden van geweld is laag in deze provincie. De incidenten die zich voordoen hebben hoofdzakelijk de Amerikaanse aanwezigheid tot doelwit. Slechts heel sporadisch vallen hierbij enkele burgerslachtoffers. De enige meldingen van onrust in de provincie voor 2011 zijn meldingen van sociale onrust waarbij burgers manifesteren. Verder hebben zich geen noemenswaardige incidenten voorgedaan in de provincie Thiqr.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Thiqr, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah, Thiqr, in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah, Thiqr, aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 52, artikel 48/3 *juncto* 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet), van artikel 1A (2) van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967.

Verzoeker haalt aan dat het element “gegronde vrees voor vervolging” zoals gestipuleerd in artikel 1A (2) van het Vluchtelingenverdrag, een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling behelst.

Verzoeker haalt aan dat hij geboren is in/afkomstig is van Bagdad en voegt bij voorliggend verzoekschrift het “Algemeen Ambtsbericht Irak”, van december 2011 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland toe, dat stelt dat aangaande het “standpunt van het UNHCR ten aanzien van Irak” dat Irakezen afkomstig uit de provincies van het noorden van Centraal-Irak en Bagdad volgens het UNHCR internationale bescherming behoeven en dienen te worden beschouwd als vluchteling op basis van de criteria in het Vluchtelingenverdrag uit 1951.

Verzoeker meent dat hem ondergeschikt het subsidiair beschermingsstatuut dient toegekend te worden, zijn ethniciteit en afkomst in aanmerking genomen, daar verzoeker bij gedwongen terugkeer een “reëel risico op ernstige schade” loopt.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. Verweerder stelt terecht niet in te zien in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen zijn geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In casu is, blijkens de elementen van het dossier, terecht geoordeeld dat (i) aangaande verzoekers beweringen omtrent de ontvoering van zijn broer en de moord op diens twee zonen door sjiitische

milities en omtrent zijn beweerde arrestatie en rechtszaak tegen hem door de Iraakse Eerste Minister omwille van een interview, geen geloof kan worden gehecht daar verzoeker geen enkel bewijsstuk kan neerleggen inzake zijn broer, het beroep van zijn broer als rechter in Nasseriyah, het voornoemde interview, zijn arrestatie en de rechtszaak tegen hem door de Iraakse Eerste Minister (ii) verzoekers algehele geloofwaardigheid bijkomend ondermijnd wordt door het feit dat hij na zijn aankomst in Irak (na repatriëring) reeds na een dag na is vrijgelaten en vervolgens gedurende zijn verblijf van vier maanden in Bagdad geen enkel nieuws meer heeft ontvangen inzake de beweerde officiële aanklacht tegen hem en zijn beweerd nakend proces (iii) onaannemelijke en incoherente verklaringen aangaande zijn persoonsgegevens (geboortjaar en geboorteplaats) en de authenticiteit van de door hem voorgelegde identiteitsdocumenten, verder op fundamentele wijze afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Deze motiveringen worden niet weerlegd zodat zij, aangezien ze steun vinden in het administratief dossier, terecht en pertinent zijn, door de Raad worden overgenomen.

Omtrent verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR inzake personen afkomstig uit Bagdad blijkt dat verzoeker verklaarde heel zijn leven in Nasseriyah te hebben gewoond (gehoor CGVS, p.1). Aangezien Nasseriyah in het Zuiden van Irak is gelegen (zie ook landeninformatie in administratief dossier, Subject Related Briefing, "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak") werd verzoekers relaas terecht niet ten aanzien van Bagdad beoordeeld.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Omtrent de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet blijkt dat, zoals hoger gesteld, verzoeker afkomstig is uit Nasseriyah, de provincie Thiqr in Zuid-Irak, alwaar hij zijn hele leven heeft gewoond. Derhalve kan zijn situatie ten aanzien van de veiligheidssituatie in deze regio worden beoordeeld. Ingevolge het gestelde in de landeninformatie omtrent Zuid-Irak (zie voormelde SRB) besloot verweerder terecht dat de situatie aldaar niet beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c).

De verwijzing in het verzoekschrift naar de bijgevoegde landeninformatie kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS